№ 5 РІК ВИДАННЯ XVII ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1957

ПЕРЕЦЬ

ПАПЛЮЖНИК
і його бочка зору.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Мал. БЕ-ША

Його улюблений коник.

ХВАСТАЛА КОБИЛА...

Голова правління Волинської облспоживспілки Леонід Корнійович Соломаха, глянувши якось на папірець, поданий йому бухгалтером, вигукнув:

— Еге, та воно не так уже й страшно! У 1956 році розтрат і крадіжок тільки на один мільйон двісті тисяч карбованців. Проти 1955 року менше на цілий мільйон!

Ну, як тут не скажеш: «Хвастала кобила, що з возом горшки побила»?

Спробуємо розкрити секрет таких «досягнень».

Свого часу у Луцькій райспоживспілці завідував торговельним відділом Башкатов Г. Д. Він так для себе старався, що аж пальці було знати. Що з ним робити? Зняти з роботи. Зняли...

Та й послали головою правління Теремнівської райспоживспілки. І тут Башкатов пішов старою стежкою: зв'язався з завідуючим магазином села Підгайці Анисимовим (який розтратив 17.468 крб.) і продавцем Бєляєвим (який завищував ціни на промтовари), зв'язався і заплутався.

Анисимов і Бєляєв потрапили на лаву підсудних, а Башкатов на шкільну лаву, бо його... командирували до Львівської дворічної школи підготовки торговельних кадрів... Завдали жару!

Сидів у кріслі голови тієї ж Луцької райспоживспілки Кудінов. Докерувався він до того, що розтрати і крадіжки досягли 537 тисяч карб.

— Та за це ж судити треба! — у великому гніві вигукнув голова облспоживспілки т. Соломаха.

Написали постанову: Кудінова з роботи зняти, а матеріали передати слідчим органам.

За це діло взявся Рак М. Й., який тоді в облспоживспілці маневрував кадрами. Він так «двинув» справу Кудінова, що потрапила вона у найдовшу шухляду. Тепер Кудінов працює... в апараті Луцького райкому КП України.

І цьому попало на горіхи!

Після господарювання Кудінова вирішили зміцнити Луцьку райспоживспілку. Викликали працівника облспоживспілки Сидельникова і сказали йому:

— На вас уся надія. Сил не шкодуйте, наведіть там порядок!

— Наведу! Усіх на чисту воду виведу! — пообіцяв Сидельников.

Якийсь Жиленков, головуючи в Луцькій артілі ім. Червоної Армії, так шахраював, що й під судом був. Сидельников умостив Жиленкова головою правління Боратинського сільського споживчого товариства, а він такого там наробив, що вигнали пайовики пройдисвіта і попросили притягти його до відповідальності. Але Сидельников написав Жиленкову характеристику, з якою хоч у рай іди.

У селі Городище завідувала магазином Рєзник. У неї утворилася нестача на 632 крб. Байдуже. Згодом знову нестача 1000 крб. Не звернули уваги. Втретє нестача досягла 3.500 крб. Після цього Рєзник ухопила 1600 крб. виторгу — та й поминайте, як звали... Аж тут уже збалансували операції Рєзник. Встановили, що за нею 19.000 крб. А де ж вона сама?

Михальчук І. А. працював на базі райспоживспілки. Прокрався.

— Раз ти такий,— сказали йому,— то ми кинемо тебе вниз. Їдь у Княгининське споживче товариство і посилюй там роботу.

Михальчук поїхав і так сильно посилював, що тепер за ним нестача 5690 крб.

Отак шахрай до шахрая, тисячі до тисяч, та й назбиралося: сума нестач і крадіжок по Луцькій райспоживспілці досягла 802 тисяч крб.

А що таке «райзаготшахрай»? Так називають Луцьку заготконтору райспоживспілки. Чимало темних людців притулилося там. З двадцяти двох заготівників чотирнадцять живуть не в селах, де їхня безпосередня робота, а в місті Луцьку.

Хитро покрутившись, скажімо, біля Милушівського споживчого товариства, такі заготівники поклали у власні кишені грубі гроші, а товариству завдали збитків на 120 тисяч крб.

А що робиться на заготівлях брухту і лому кольорового металу? Там наламали дров! Завідуючий складом Аклендер із своїми урвиголовами поклали у власні кишені десятки тисяч карбованців кооперативних грошей.

Посилали Сидельникова у Луцьку райспоживспілку, щоб навів там порядок, а зрештою мусили написати грізну постанову про зняття його з роботи. Правда, далі невеличкого переляку не зайшло. Тут же Сидельникова призначили товарознавцем заготівельного управління облспоживспілки.

Новий голова правління райспоживспілки т. Варавін, щоб очиститись від старих гріхів, хоче списати 395270 крб., бо вони, мовляв, лічаться за безнадійними боржниками. А більшість «безнадійних» розтратників і сьогодні надійно займають різні посади в різних місцях. Щиро подякують вони Варавіну.

Немає пильного ока, отож різні шахраї та пройдисвіти поки що почувають себе в деяких районах Волині, як риба в морі. А пора взяти таку рибку за зябра та й витягти на сухе.

Л. ГРОХА,
І. ФЕДЬКО.

м. Луцьк.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Порадь директорові Черкаського «Змішторгу» т. Меметову С. Л. сім разів відміряти, а потім видавати накази. Бо він підписує папери так, ніби його діло півняче: проспівав, а там хоч і не розвидняйся. Меметов запровадив такий порядок роботи магазинів «Змішторгу», що просто смішно. Робітники і службовці не можуть купити промислових, а на околицях міста навіть і продовольчих товарів.

Продовольчі магазини «Змішторгу» відкриваються о 9 годині ранку, коли починається робота в установах. Перерва на обід у магазинах збігається з перервою в установах. А коли робітники й службовці повертаються з роботи, йдуть відпочивати й продавці.

Як видно, т. Меметов, запроваджуючи такий розпорядок торгівлі, думав лише про тих, хто зовсім не працює. А як же, Перче, бути нам? Кидати роботу?

ЧЕРКАСЬКІ СПОЖИВАЧІ.

ПРО КЛЕПКУ

На коліях станції Жмеринка-товарна стояли, чекаючи паровозів, довгі состави.

— Охо-хо! — застогнало щось в одному вагоні.— Скоріше б уже до того Києва добратися. Лежиш, лежиш, аж обручі на тобі ниють.

— А чого це ти до Києва їдеш? — почулося з вагона, що стояв на сусідній колії.

— Бо там мене дуже ждуть. Я ж бочкотара!

— Го-го-го! — загуло у відповідь.— А мене в Одесі ждуть, адже і я бочкотара.

Думаєте, що це була одинока, випадкова зустріч?

— Дайте бочкотару! Ріже нас тара! — гукали керівники одеських заводів харчової промисловості.

— Не кричіть! — відповіли їм торік у Міністерстві продовольчих товарів УРСР. — Допоможемо.

І передали Одеському лісотарному заводові нове бондарне устаткування, яке стояло на Ізмаїльському консервному заводі.

В Одесі не дрімали: устаткування зразу ж змонтували і почали готувати кадри робітників.

— Хоч і чималі гроші вклали, так будемо тепер з тарою,— радісно потирали руки одесити.— Зробимо за рік тари на 100 тисяч бочкоцентнерів.

— Е, не махайте там руками! — гукнули керівники тресту «Укрлісотара».— Що ж ви, як сліпі, все робите?! Ось ми вам сплануємо!

І спланували так, що завод завантажили лише на 45 процентів його потужності. До того ж наказали відправляти бочкотару Київському маргариновому заводу.

А де ж бере бочкотару хоч би той же Одеський жиркомбінат?

Йому возять бочки з Вінницького та інших тарних заводів, розташованих поблизу Києва.

Та хіба лише бочки одна одній назустріч котяться?

Одеський лісотарний завод за наказом того ж таки тресту «Укрлісотара» відвантажує ящики у Львів, Кіровоград та інші міста. А одеські заводи одержують ящики з усіх кінців, у тому числі і зі Львова!

Допланувалися! Нічого не скажеш — велике діло клепка!

П. ДІЖА.

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

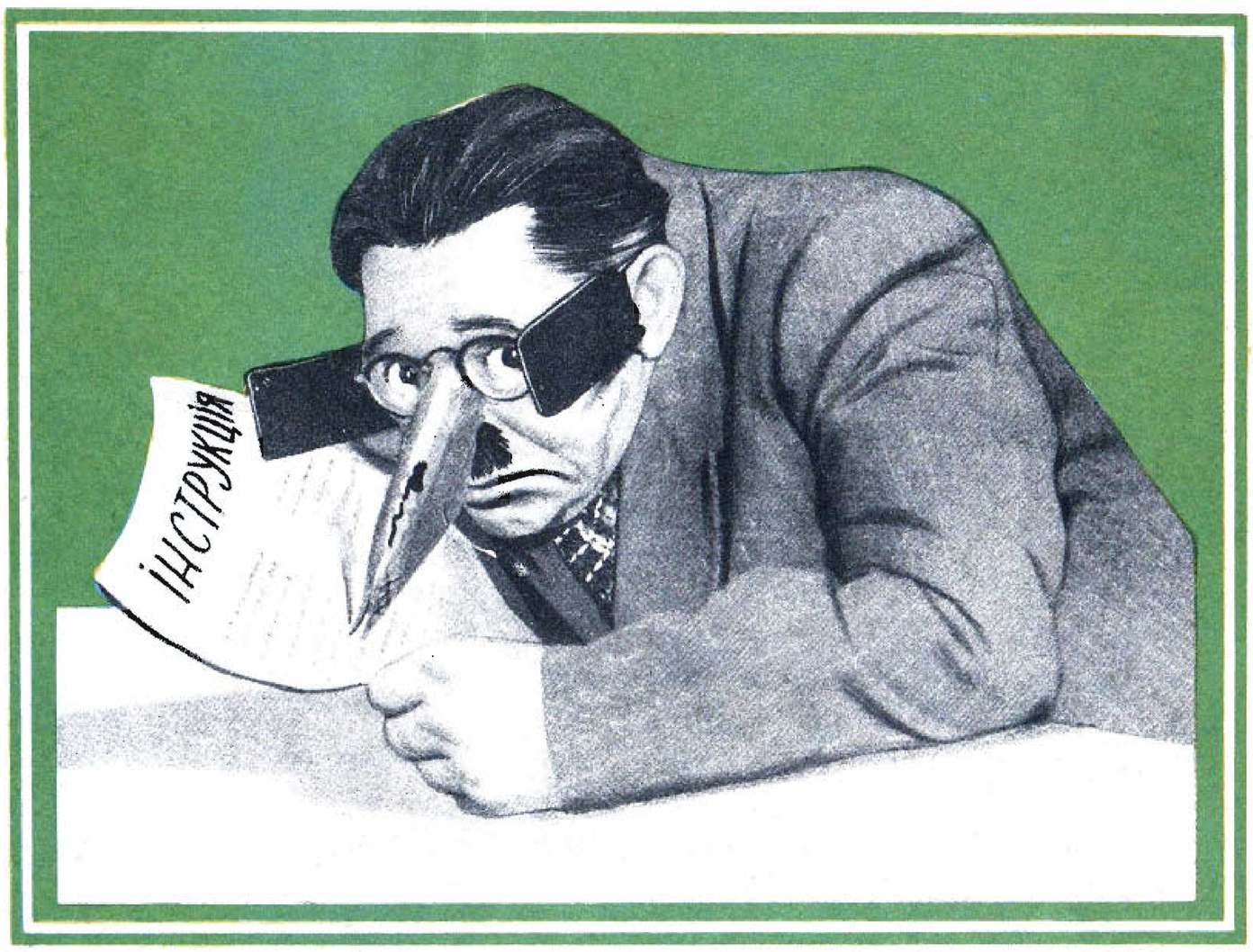

...Не далі свого носа.

ДВІ ДОШКИ І ОДИН БЮРОКРАТ

(БАЙКА)

Спочивши від буденних справ,
Підремонтована до діла,
Раз Класна дошка Жовту стріла —
Дошку наказів і об'яв.
Сусідки узялись судити,
Кому з них легше жити.
— Божусь тобі на цьому слові, —
Сказала Жовта, — і врагові
Такої служби не бажаю,
Як зараз маю...
Кожну зміну
Начальник вішає на спину
Доган по цілому десятку,
Ще й зауважень для порядку.

Та що густіше тих доган,
То гірше виконано план —
В змаганні ми на самому низу... —
І Жовта витерла сльозу.
— Ти справді, подруго, нещасна,—
До неї обізвалась Класна, —
Та я нещасніша в сто крат:
Твого начальника я вчила,
Зробить людиною хотіла,
А з нього виріс бюрократ.

П. ГАВРИЛОВ.

с. Бугаївка,
Савинського району,
Харківської області.

Мал. Л. БОЙКА

ЗНАЙШОВ ВИХІД

В училищах механізації сільського господарства часто невистачає навчальних приладь.

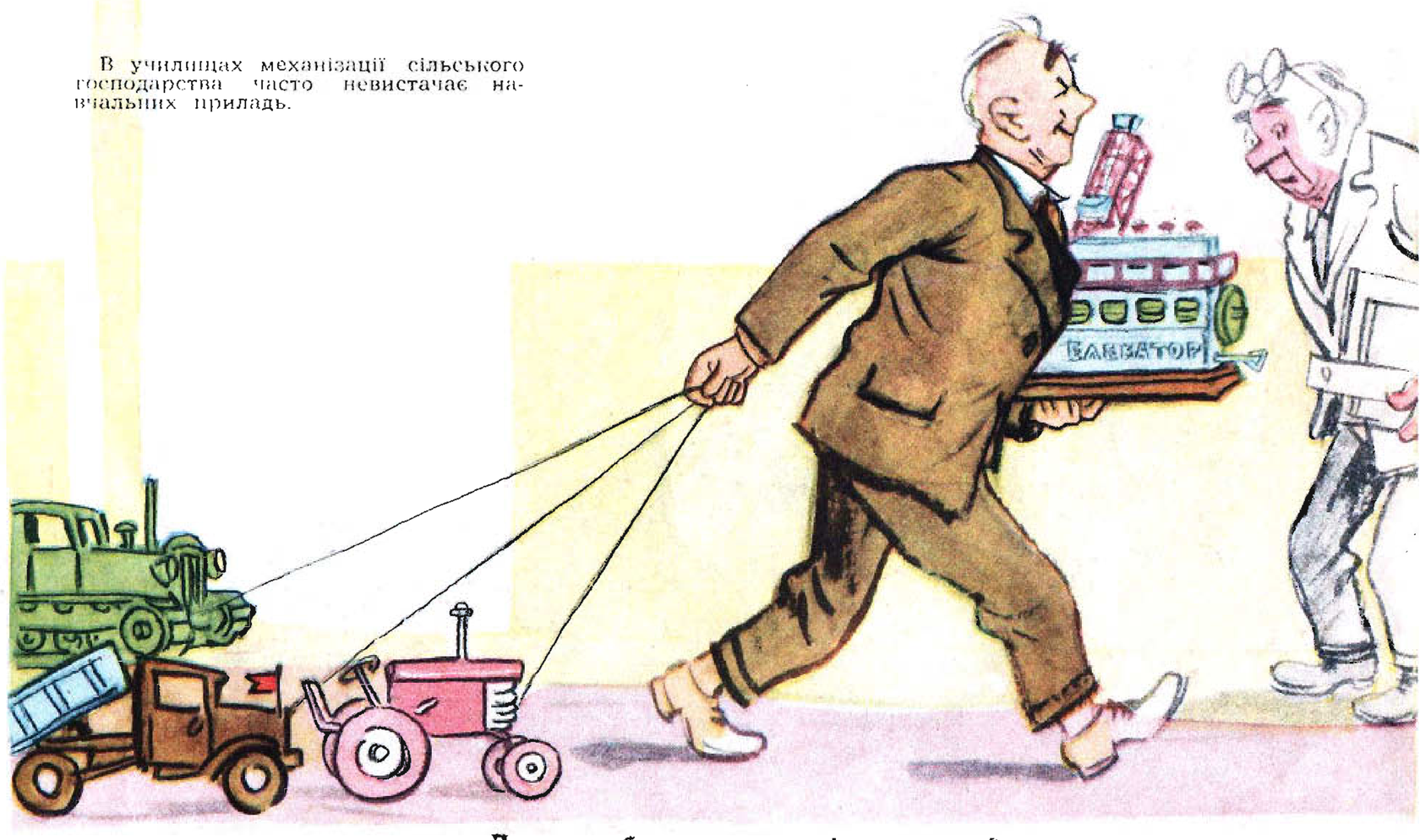

— Де ви добули навчальні приладдя?
— Позичив у дитячому садку.

Заявомания

Людина написала заяву. «Місяць.— говорилося в ній.— я виконував обов'язки бригадира, а мені за це не заплатили. Прошу заплатити». Власне кажучи, людина не повинна була писати цього. Для одержання заробітної плати, як відомо, не потрібні ніякі заяви. Про це не треба просити. Дбати про це — обов'язок адміністрації. Так робиться у нас всюди. Але в Свердловському шляхобудівному управлінні, Ворошиловградської області, інші, дивні порядки.

Отже, робітник П. І. Тищенко написав вищезгадану заяву. А в управлінні її загубили...

Тищенко написав заяву вдруге. В управлінні на неї наклали резолюцію. Одну... Потім другу... Третю... І т. д. Тривало це «і т. д.» аж до восьмої резолюції. Обурений т. Тищенко звернувся до прокурора. Той подзвонив по телефону начальникові управління П. А. Синчі, і тільки тоді Тищенко одержав гроші. Правда, для цього він змушений був написати заяву втретє, яку знову прикрасили три резолюції.

Місяць ходив т. Тищенко, поки одержав належні йому гроші.

От і постає тепер задача: скільки місяців треба ждати, поки начальник Свердловського шляхобудівного управління т. Синча наведе у своїй конторі порядок? Такий порядок, щоб робітники не блудили там у бюрократичному лісі заяв і резолюцій.

Ф. ГРЕЦЬКИЙ.

РЯТІВНИЙ ДРУГ

Даремно кажуть люди, що кота в мішку не продають. Можна продати! Треба тільки вміти.

Директор Вінницької міжобласної контори «Сільенерго» Ф. Ф. Павловський уміє. Три роки тому він з котом у мішку прибув у Чорнятку й ощасливив персонал місцевої ГЕС.

— От,— сказав він,— знайомтесь: Валерій Костянтинович Харжевський. Віднині це ваш бухгалтер. Головний!

Головний бухгалтер прийняв справи й відразу ж прикинув у голові, де найпотрібніше його бухгалтерське око. З перших же днів його увагу привернув лісоматеріал.

— Щось треба зробити з лісом,— міркував він,— а то лежить і гниє. Це — не діло.

І Валерій Костянтинович, засукавши рукави, гаряче взявся за діло: почав розпродувати державний лісоматеріал, а гроші класти собі в кишеню.

Явна крадіжка?

Ні, не такий Валерій Костянтинович Харжевський простачок, щоб піти на злочин. Гроші брав, а матеріал списував на дебіторські рахунки колгоспів, що користуються послугами електростанції.

Раз так зробив, удруге, і нічого — минулося. Тоді він набрався духу й розмахнувся ширше.

Чимало всяких матеріалів доводиться купувати для електростанції в торговельних організаціях. Харжевський вирішив, що на цьому ділі можна й собі поживитись.

І поживився. За рахунок ГЕС придбав собі фотоапарат, ковдри, інші цінні речі, потрібні у власному користуванні.

Апетит, як відомо, з'являється під час їди. У головного бухгалтера апетит розпалився після того, як він одержав першу зарплату за «мертву душу», вписану ним у відомість. Переконавшись, що ніхто його не контролює, В. К. Харжевський став драти з мертвих і живих: складав фальшиві відомості, фіктивні наряди на роботи, які ніким не виконувались... Хапонув 11 тисяч карбованців і... попався.

А коли хапуга попався, то, як білка в колесі, закрутився і Ф. Ф. Павловський — директор контори «Сільенерго.».

— Де трудова книжка Харжевського? — спитали у нього.

Нема в обласній конторі такої книжки. Нема листка обліку кадрів на Харжевського. Нема навіть його заяви про прийом на роботу.

Нема й анкети. Нема і не могло бути. Бо не до анкет було хапузі Харжевському, коли він примчав з Тиврова, рятуючись від судової відповідальності.

Один раз врятувався: допоміг дружок Павловський, — без усяких там документів, як кота в мішку, одвіз в Чорнятську ГЕС і влаштував на тепленьке місце.

Була коту масляна, та настав великий піст. Доведеться тепер Харжевському відповідати за свої вчинки. Що ж, хапузі — по заслузі. Кіт цього разу опиниться в надійному мішку.

— А той, хто кота підгодовував? — допитуються люди. — Як з ним бути?

Треба гадати, що і на це питання буде ясна відповідь.

П. КОРОЛЮК,
А. СИНИЦЯ.

м. Вінниця.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

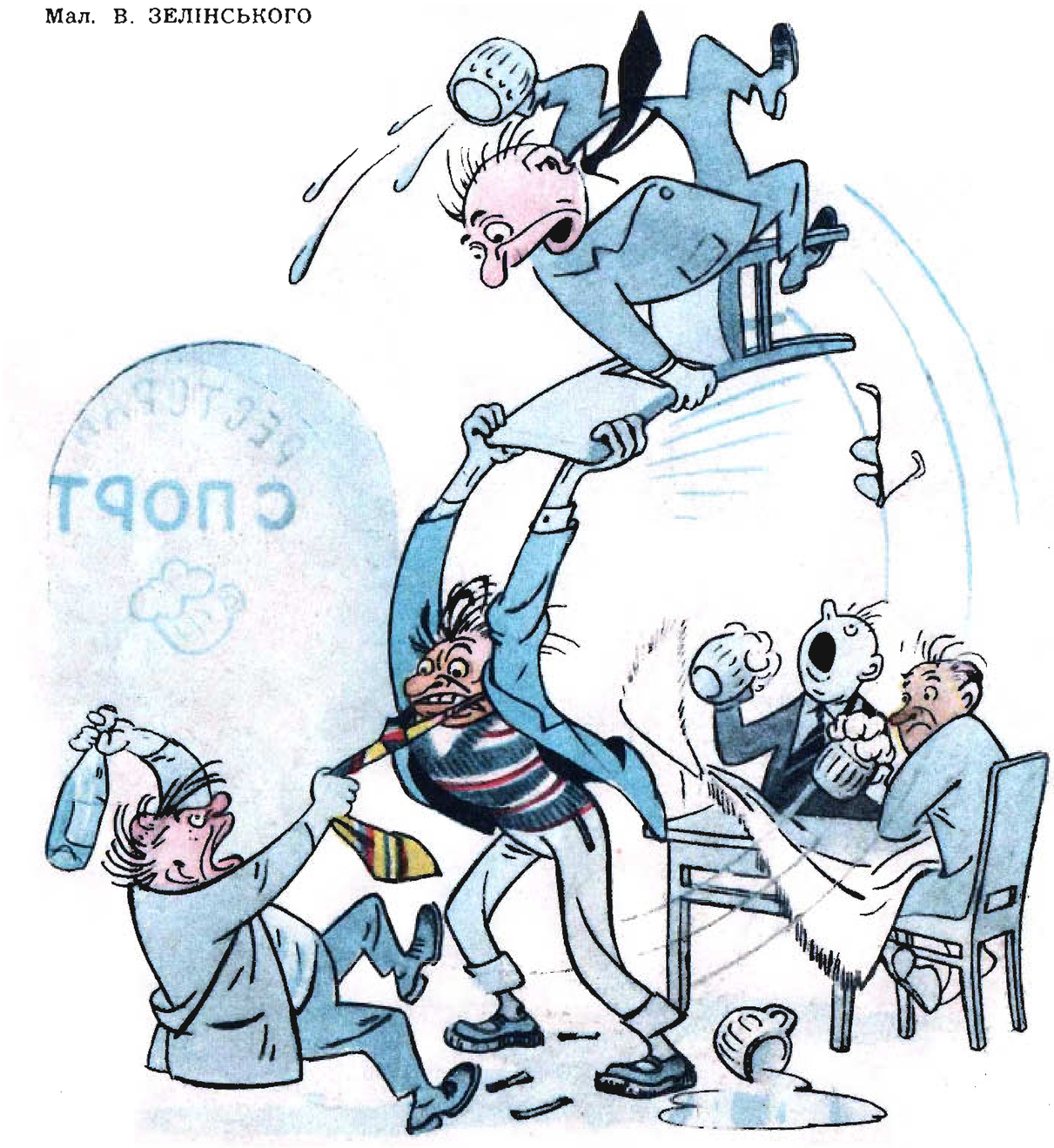

Важкоатлетичні змагання в київському ресторані «Спорт».

ПРОФЕСІЙНІ ЗАХВОРЮВАННЯ ДЕЯКИХ ЛІТЕРАТОРІВ

Мал. Л. АРУТЮНЯНЦА

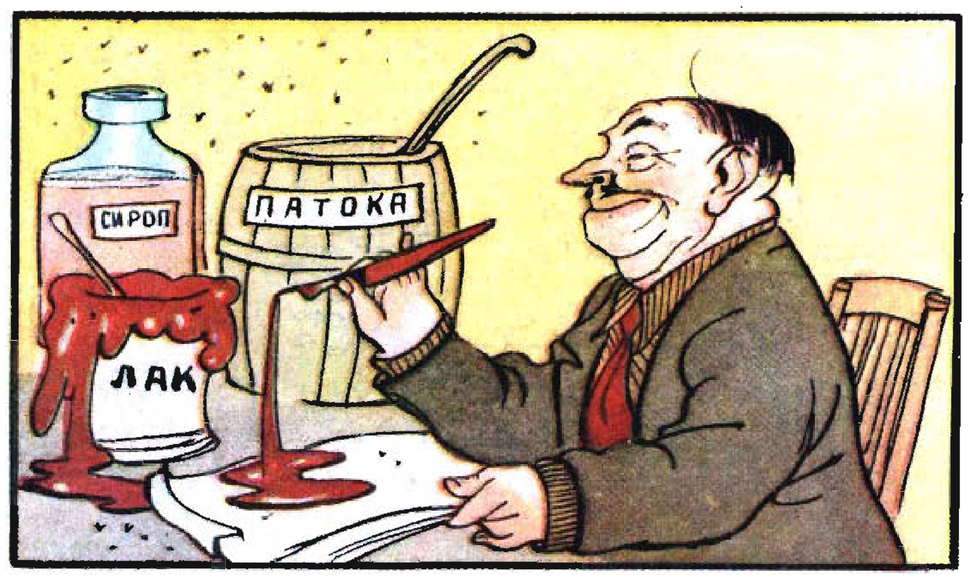

Сахарна хвороба.

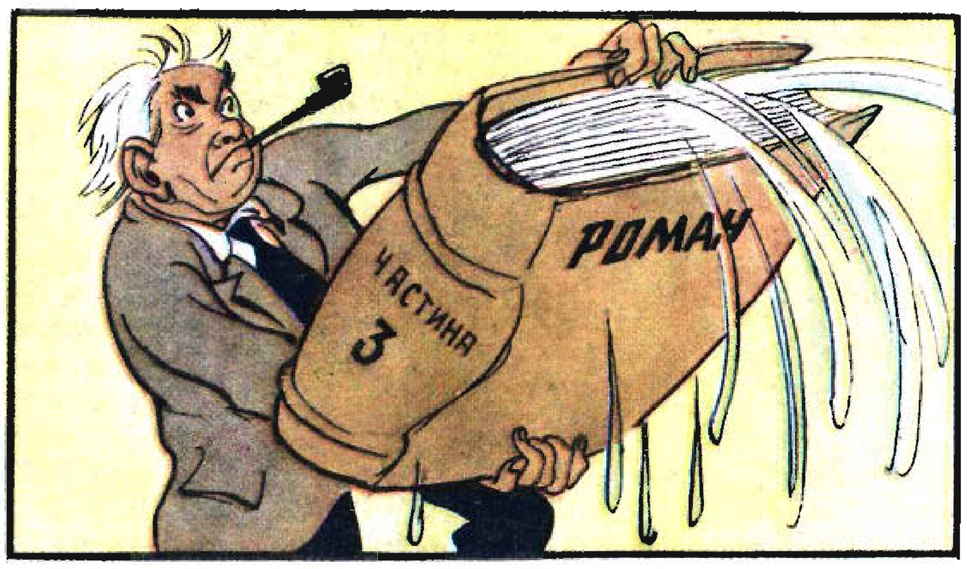

Водянка.

Розлиття жовчі.

ЕПІГРАМИ

„КУЛЬТУРНИЙ“ НЕРОБА

Ти вважаєш культурним себе,
дереш ніс ти,
Бо умієш виделочку гарно тримать...
А культура ж не тільки у тому,
щоб правильно їсти,
А в уміннї вирощувать те, що їдять.

„СЛУГА НАРОДУ“

Вважається народним він слугою,
А сам—немов справжнісінький божок,
Засів собі в фортеці з бумажок —
До носа не дістанеш кочергою.

Юрій КРУГЛЯК.

НАДМІРНО ГАРЯЧОМУ ПИСЬМЕННИКУ

Гарячі почуття ти в повість вклав,
Та, мабуть, понад міру всипав жару:
Читач упрів, коли її читав,
І в голові сюжет перетворився в пару.

В. КОРЖ.

м. Новомосковськ.
Дніпропетровської області.

Концерт за заявами

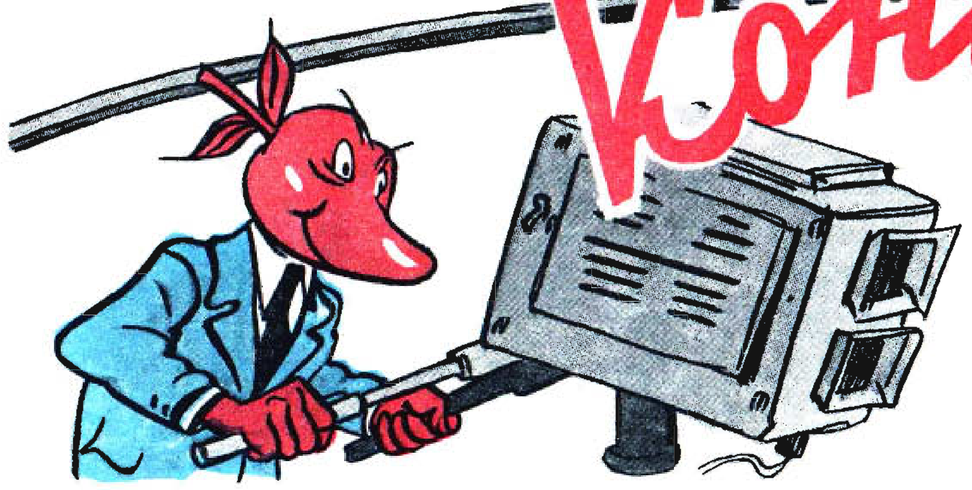

Здрастуйте, шановні товариші! Починаємо нашу чергову телепередачу. Телевізійний центр Перця передає спеціальний концерт за заявами радіоглядачів.

Сьогодні ви побачите те, чого ніколи б не хотіли бачити, й наслухаєтесь такого, що вам уже давно набридло слухати.

Ідучи назустріч побажанням радіоглядачів, ми систематизували усні й письмові заяви, і подаємо їх у вигляді коротких жанрових сценок.

Сценка перша

СКВЕР ЗАХЕКАНИХ

Перед вами куточок Києва — скверик на вулиці Горького, проти будинку № 1/5-а. Це місце відоме серед киян під назвою «Сквер закоханих».

Зустрічі закоханих відбуваються тут, як правило, після заходу сонця. А вранці це вже не сквер закоханих, а сквер захеканих телеаматорів, які день у день бігають до телевізійного ательє, що міститься напроти. От і зараз телеаматори сумно поглядають на зачинені ще двері телевізійного ательє і тяжко зітхають:

Перший. Що у вас?

Другий. Бачу, але не чую.

Перший. А у мене навпаки — чую, але нічого не бачу.

Третій (підслухавши, втручається в розмову). А я і не бачу, і не чую. Кенотрон, кажуть...

Всі (разом). Ох, ох, ох!..

Четвертий (почувши колективне зітхання). І вам не включили?

Троє. Ой, включили на нашу голову...

Четвертий. А я третій тиждень добиваюсь — не включають.

Троє. Не ремствуйте, ще находитесь.

Захекані телеглядачі — одні з розбитим серцем телеприймача — зіпсованим кінескопом, другі — з погаслими лампами — наближаються до заповітного ательє.

Увага! Зараз відчиняться двері телевізійного ательє м. Києва і почнеться прийом заяв.

Сценка друга

СОЛО СОКОЛОВА

Телеательє. Біля віконець гуде натовп власників телевізорів. Чути окремі фрази: «Я довго ходитиму?..», «Третій раз приходжу!..», «Дайте, нарешті, механіка!..», «Де книга скарг?!!».

Віконце ліворуч. По цей бік віконця гр. Зеленцов. По той бік — начальник лінійної служби Соколов.

Зеленцов. Я коли-небудь дідуся техніка? Третій тиждень уже ходжу!

Соколов. Адреса?

Зеленцов. Червоноармійська, 71, квартира 14.

Соколов. Ви там не живете.

Зеленцов. Звідки ви це взяли?

Соколов. З наряду.

Зеленцов. Так там же написано мою адресу.

Соколов. Там рукою техніка Резника ясно написано: «Не проживає»... Наряд анульовано.

Зеленцов. Але ж це брехня! Ваш технік не був у мене.

Соколов. Не може бути!

Зеленцов. Не може?.. А ви б послухали, що люди говорять. Ваших техніків на гарантійний ремонт і калачем не заманеш. Чого тільки не роблять вони, щоб здихатись такого наряду! Вони брешуть, а ви вірите їм і анулюєте наряди...

Раптом здіймається хуртовина. З ящиків картотек, що стоять за спиною начальника лінійної служби Соколова, вихорем вилітають наряди на гарантійний ремонт з резолюціями: «Анульовано... Анульовано... Анульовано...». Дві тисячі сто п'ятдесят заявок, анульованих Соколовим протягом 1956 року, хмарою закривають начальника. Його вже не видно. Чути тільки голос: «Ой, я нещасний, що маю діяти?!»

...А й справді, що він, нещасний, має діяти, коли на посаду начальника лінійної служби телеательє потрапив зовсім випадково. Адже ж за фахом він не радіоінженер і навіть не радіотехнік, а... співак... От він і співає під дудку деяких не дуже сумлінних техніків...

Сценка третя

ЧОРНА РУКА

На матовий екран лягає силует чорної руки. Рука виразно ворушить пальцями. Жест явно говорить: «Гроші на бочку... І чим більш, тим краще».. У руці з'являється крупна асигнація — одна... друга... третя... Рука затискує їх і зникає з екрана. Натомість ви бачите майстерню стаціонарного ремонту — телеательє на Червоноармійській вулиці.

Громадянка Юк, з Мало-Васильківської, 49, прийшла за телевізором. Розмовляє з приймальником.

Юк. Мій КВН-49 готовий? Кінескоп замінили?

Приймальник. Один момент, зараз подивлюсь... Готовий. Платіть 180 карбованців.

Юк (перелякано). Скільки?!

Приймальник. Сто вісімдесят! Я, здається, ясно сказав.

Юк. Але ж, коли ви приймали телевізор, то сказали, що новий кінескоп коштує 70 карбованців, а робота по заміні — якусь дрібницю. Невже для вас 110 карбованців — це дрібниця?

Приймальник. А ви вважаєте, що то ціле багатство?... Наївна ви людина. Дякувати треба, а не сваритись. Ось, як люди нам дякують. Будь ласка!

Подає їй книгу скарг і пропозицій з свіжим записом:

«Я здав на ремонт телевізор КВН-49. Мені сказали, що треба замінити силовий трансформатор. І що коштуватиме це 65 карбованців. Прийшов забирати телевізор, а мені вручили рахунок на 110 карбованців... Спасибі за таку «цінну послугу». Радіоглядач з Михайлівської вулиці, 18, кв. 27».

Сценка четверта

ІНТЕРМЕДІЯ В АНТРАКТІ

Цю сценку виконуємо на прохання радіоглядача т. Білоцерківської. У сценці бере участь книга скарг та інженер служби по ремонту телевізорів т. Харламов. Не так давно ще він був старшим інженером майстерні стаціонарного ремонту телевізорів. За його спиною спритно діяла «чорна рука», а він відбивався від скарг. Тепер т. Харламов одержав нове призначення — він став інженером по скаргах телеательє...

Білоцерківська пише у книзі скарг про те, що вона двічі простояла в черзі, щоб викликати додому техніка, але той так і не прийшов. «Погано, обурливо працюєте, товариші працівники ательє!» — закінчує писати Білоцерківська. Вона схвильована і забуває написати свою адресу. Книга скарг лежить день. Але т. Харламов до неї не підходить. Два дні лежить книга. П'ять... Тиждень...

Через дев'ять днів ми бачимо руку т. Харламова, яка виводить: «Через відсутність адреси і номера облікової картки власника, на скаргу відповісти не можна».

Не можна?.. А в ательє ж реєструють кожну телефонну і кожну усну заяву!

На цьому закінчуємо інтермедію в антракті з участю т. Харламова і переходимо до наступного номера програми.

Сценка п'ята

ФОКУСИ СПИТКОВСЬКОГО

Вулиця Жаданівського. Будинок № 55. На даху будинку ви бачите бригадира Спитковського. Він монтує зовнішню антену.

Спитковський. (кричить до власника телевізора гр. Красняньского). Хазяїн! Тут невистачає провода!

Краснянський. Але ж я купив антену з проводом в ательє.

Спитковський. Мене це не цікавить. Провода невистачає. Хочете, доточу свого — буде антена. Не хочете — не буде!

Краснянський. Доточуйте...

Спитковський. Єсть! Але... (виразний рух пальцями, мовляв, ми люди темні, нам потрібні гроші!..).

Не хвилюйтесь, товариші радіоглядачі, якщо у вас цієї хвилини на екрані станеться затемнення. Не поспішайте крутити ручки телевізора. Телевізор не винен. Це бригадир Спитковський прокручує одне темне дільце — зрізує добрий шмат дорогого кабеля. Непомітно для вас і для керівництва ательє кілька десятків карбованців перескакують з кишені власника телевізора до кишені спритного фокусника... Ви тільки бачите, як антена, змонтована бригадиром, падає з даху, бачите, як гр. Краснянський міряє кабель і не долічує десяти метрів кабеля. Як вам подобається цей фокус? На заявки радіоглядачів Спитковський демонструє такі фокуси щоденно.

Сценка шоста

СОЛО НА ТРУБІ

Тепер перейдемо до музикального жанру. На заяву радіоглядачів виконується соло на трубці... Не дивуйтеся, товариші, що у соліста в руках трубка телевізора. На ній теж можна заграти, особливо, коли цих трубок немає в телевізійному ательє. Наблизимо наш мікрофон до виконавця. Послухаємо, що це він нашіптує, тримаючи в руці трубку:

Соліст. Вам до «Ленінграда»? Є. Гоніть 250!

Радіоглядач. А для «Темпа»?

Соліст. І для «Темпа» знайдеться. Ваші шістсот, моя музика...

Вам не до смаку ця музика? Віримо. І нам здається, що в ній переважають явно не музикальні, а кримінальні нотки.

Послухаємо, що з приводу неї і з приводу подібних музикальних номерів скаже знавець. Біля мікрофона головний інженер Київського телевізійного ательє т. Амлінський.

Амлінський. Телебачення, товариші,— нова галузь техніки. У ній ще не все ясно. Ще не все визначено. Щождо обслуговування радіоглядачів, то в цьому напрямку ми, товариші, багато вже чого зробили. І ми, товариші, зробимо все залежне від нас, щоб ви, товариші радіоглядачі, були цілком задоволені нашою роботою...

Просимо пробачити, товариші радіоглядачі, за неоригінальність останнього номера. Ці слова т. Амлінського ви вже чули і торік, і позаторік.

Але, як кажуть, звук є, а видимості — ніякої.

На цьому закінчуємо нашу спеціальну передачу по заявках і скаргах радіоглядачів. Ваші відгуки та побажання шліть на адресу: Київ, вулиця Горького, 1/5-а, директорові телевізійного ательє т. Захарову.

До побачення! До наступного телебачення, товариші!

Передачу вели:
Г. БЕЗБОРОДЬКО,
Ол. ГРОМОВ.

ЧУВАКИ і ЧУВИХИ

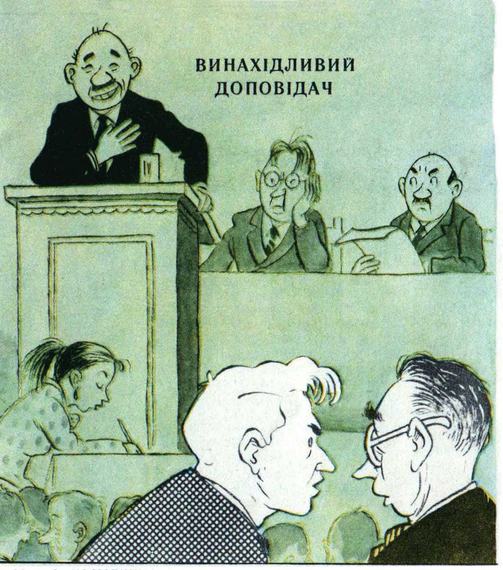

Мал. О. КОЗЮРЕНКА.

— А чому його ніхто не критикує?

— Так він же всіх розхвалив у своїй доповіді.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Колгосп ім. Жданова виростив добрий урожай цукрових буряків. Буряки було вчасно здано Воронізькому цукрозаводові. Згідно договору, завод повинен видати нашому колгоспові 914 тонн жому.

І от час минає, а жому немає. Директор цукрозаводу т. Мороз ніяк не може договоритись з начальником Конотопського залізничного відділку т. Лесковим. Перший заявляє, що другий йому вагонів не дає, а другий доводить, що з вини першого подані вагони простоюють. А тимчасом у колгоспі корови ревуть:

— Жо-му-у-у! Жо-му-у-у!

І як їм, Перче, пояснити, чому нема жому, коли вони не розуміють, ні що таке вагони, ні що таке простої, навіть не знають, що таке договір?

Р. ОВЧАРЕНКО,
зоотехнік колгоспу.

Кролевецький район,
Сумської області.

Увечері на одній з одеських вулиць молоді робітники заводу радіальних верстатів зупинили патлатого піжона у вузеньких зеленкуватих штанцях, картатому піджаці, у тяжких, як самохідний комбайн, черевиках на товстій гумовій підошві. Під носом красувалися пунктирні вусики і нахабна посмішка, а на краватці — пальми і мавпи. Мавпи на краватці, і краватка на мавпі.

— Де ви працюєте? — спитали піжона комсомольці.

— На Дерибасівській! — пихато відповів він.

— Стилягою?

— А що? — загнув кирпу піжон.

Його завели в підворіття і ввічливо обстригли, правда, з такими огріхами, що тому бувшому патлачу довгенько доведеться змащувати голову рициною, щоб скоріше відросли його космами.

Так боротися з стилягами, звичайно, не рекомендується. Але цей факт показує, яку огиду викликають у здорової радянської молоді стиляги,— ці нероби, бовдури і вітрогони, цей паскудний гібрид з доморощеної глупоти і закордонної пошлості.

Ми перевірили, так би мовити, особовий склад одеських стиляг. Їх, на щастя, не так уже й багато. Та вони не тонуть у масі, а плавають на поверхні, як, до речі, плаває і те, що ніяк не можна назвати золотом!

Свою улюблену Дерибасівську вулицю вони перейменували в... Бродвей. Правий бік, по якому стиляги не гуляють, вони презирливо називають «Гапкінштрассе»... Ліву — де пасаж, кінотеатри і кращі магазини — «Бобкінс-стріт». На цьому «стріті» і протирають вони свої товсті підошви з п'ятої години вечора до дванадцятої ночі. Бродять вони розслабленою, розхитаною, паралітичною ходою, пускаючи клуби тютюнового диму в обличчя «не стильних», або, по-їхньому, «демократичних» дівчат.

Це завсідники ресторанів. Ще недавно ресторан при готелі «Красная» був збіговиськом цих патлатих потвор і майже жоден вечір не обходився без бійки.

Цікаво відзначити, що один польський журналіст, який побував у Сполучених Штатах, пише: «Я шукав в Америці прототипів наших стиляг. З жахом стверджую — не зустрів жодного довголосого. Американські стиляги підстрижені «під їжака». Я одержав практичне й матеріалістичне з'ясування цього: довге волосся заважає під час бійок, бо противник може вчепитися в нього. Мені здається, що наші стиляги повинні серйозно задуматися над цим критичним зауваженням».

Та навряд чи вони здатні над чим-небудь задуматися!

Перукарів одеські стиляги звуть «Фігаро». До речі, перукарям це прізвисько подобається. Все-таки — Бомарше! Класика! Є в Одесі улюблені перукарі, на прийом до яких вистроюється довжелезна черга стиляг. На вулиці К. Маркса у зразковій перукарні працює майстер-художник Юрій Емануїлович Вайсберг. Ми розговорилися.

— Багато стиляг приходить з фотокартками закордонних кіноартистів, — каже він.— Раніше носили фотографії Тарзана. Це дуже некрасива зачіска. Порядок на головах навів приїзд Ів Монтана. Тепер стиляги просять обстригти їх під Іва Монтана, і я з великим задоволенням зрізую їх патлаті шевелюри. Дехто, правда, ще продовжує наслідувати Тарзана...

— Зовсім, як той дурень, про якого говорять в народі, що вже сім років як музика грала, а він все ще танцює!

— Та майже так! — сміється «Фігаро».

Бачили ми, як в жіночій залі перукарні роблять перманент юнакові, а в чоловічій залі стрижуться «під хлопчика» дівчата. Одним словом, кожний по-своєму з глузду сходить!

Стиляги виробили навіть свій стиль розмови. Говорять вони на дивному жаргоні ресторанних барабанщиків. Так, стилягу-юнака вони звуть «чувак», а дівчину-стиляжку — «чувиха». А ось як чувак запрошує чувиху до танцю:

— Збацаєм фоксіна?

— Збацаєм! — бридко посміхаючись нафарбованими на манір «каприз» густою помадою губами, відповідає вона.

І вони... бацають! Тому що такі танці, як «бугі-вугі», «самбо» або «рок-н-ролл», інакше, «як «бацанням ногами», не назвеш!

— Хто ж у вас найтиповіший серед стиляг? — питаємо у одеситів. У міськкомі комсомолу, і в інститутах, і в редакціях, і в клубах ми одержуємо відповідь:

— Едик з Дерибасівської!

У зв'язку з тим, що адреси його ніхто не знав,— заходимо до міліції.

— Де знайти Едика з Дерибасівської?

— А, Тарзана? Будь ласка! Його прізвище Ройзберг. Зовуть — Едуард Михайлович. Зараз одинадцята година ранку, і ви можете застати його в ліжку!

І ось, поки Едик спить, говоримо з його мамою — Лілею Юхимівною.

— Що вони хочуть від мого хлопчика? — побивається вона.— Він закінчив дев'ять класів, потім захворів скарлатиною, було ускладнення на нирки і далі він вчитися не міг. Він — дуже здібна дитина. Тільки йому в житті не повезло!

З'являється Едик у піжамі. Йому 22 роки. Ми розговорились.

— Яка скарлатина? — сміється Едик.— Мене підвела моя краса. Я завжди виділявся в товаристві. І це мені подобалось. Він показує десятки фотокарток, на яких він одягнений згідно закордонної моди, в шляпі, з вусиками.

— Ну, скажіть, хіба я подібний до тупих київських стиляг? От вони справді стиляги. Хіба вони бачать справжні моди? А у мене — смак!

Так, є смак, є шляпа, довгі піджаки і штани-дудочки. Та немає основного — людини. Це порожнеча, одягнена за останньою модою. Коротенькі фатівські вусики і коротенький виробничий стаж — всього два місяці за 22 роки!

— Чому вас звуть Тарзаном?

— Я в нетверезому стані скочив з третього поверху на дерево, поламав собі руки і перебив ніс. Та це була тільки випадковість!

— А бійки в ресторанах — це теж випадковість?

— Я ж не винен, що в мене така чутлива натура,— говорить він.— Терпіти не можу нахабства. Як побачу нахабу, так відразу б'ю його в морду.

Ця «чутлива натура» ударила ножем моряка і одержала три роки ув'язнення. На суді Едик казав:

— Я жив паскудно, паразитично... пиячив... Я ні до чого не пристосований у житті... Я хочу бути людиною!

Через рік він вийшов з в'язниці. Але, як і раніше, не працював і не вчився.

Батько Михайло Ілліч Ройзберг, начальник постачання і збуту на розробках черепашнику в Булдинці, подарував синові «для заспокоєння нервів» автомашину «Москвич». Батькова зарплата — 1100 карбованців на місяць. Питаємо у відділі кадрів:

— За які кошти Ройзберг міг зробити сину такий дорогий подарунок?

— А ви читали марку машини?

— Так... ЧТ 19-39.

— ЧТ — це не тільки «частный транспорт». Це ще й «чужі тисячі» і «чужим трудом», як кажуть в Одесі!

Що ж вийшло з цього випещеного батьками юнака, очевидно, не позбавленого здібностей? Анічого. У 14 років він кинув школу і вісім років бив байдики, пиячив, хуліганив і дивував «всю Одесу» своїми шикарними костюмами і дикими вибриками. Ні освіти, ні фаху, ні поваги серед трудящої молоді — нічого нема! Є тільки сотні кілометрів, які він «нагуляв» по Дерибасівській, і безкінечні батареї порожніх пляшок від випитого спиртного.

Ми пишемо про це для того, щоб десятки його наслідувачів, початкуючих «тарзанчиків»-хлопчаків, які товчуться під годинником на Дерибасівській біля «Гастронома» або на розі проти «Кафе», — ці жовтороті, розгвинчені, розхлябані, крикливо одягнені «пацани» з піднятими комірами розстебнутих пальт, з опухлими від пияцтва мордами,— «мамині сини», «сосунці» зрозуміли, нарешті, до чого приведе їх пусте, мерзенне, паскудне життя. Це вони, забувши про гідність радянської людини, як зграя шакалів, накидаються на іноземців, виканючуючи у них нейлонові зашморкані носові хустинки чи смердючі сигарети, щоб потім форсонути хоч чим-небудь закордонним.

Можна було б назвати десятки прізвищ цих лобурів, та ми впевнені, що комсомольська «легка кавалерія» візьме їх, нарешті, під систематичний обстріл, і в «Вінках сатири» з'явиться галерея цих чуваків. Одеса повинна знати своїх паразитів!

Подейкують, що тепер місце Едика на Дерибасівській зайняв чувак, відомий під кличкою «Сєва». Про нього уже починають говорити, як про законодавця стиляжних мод. Це студент IV курсу землевпорядного факультету сільськогосподарського інституту Всеволод Вейц. Він міг би бути добрим землеміром, та віддає перевагу мірянню Дерибасівської. Він відмежувався від громадського життя інституту і студентського колективу. Зате вищий шик для нього — з'явитися в ресторан у вузеньких штанцях з сірої «чортової кожі» з широкими манжетами, у сорочці, розмальованій слониками, з краваткою майже до колін, на якій олійною фарбою виведена гола жінка. Так хороший, здібний студент скотився до рівня пошлого чувака!

Хочеться розповісти ще про одну студентку університету, яка стала «дерибасівською чувихою».

Дівчина у штанях... Це, може, і зручно для лижної прогулянки, в поїзді або альпінізьому поході. Але ця дівчина з'являється в кольорових штанцях на заняття до Одеського університету. Може, їй на вершини науки легше лізти в модних штанях? О, ні! Все це робиться лише для того, щоб дати «ляпаса громадському смакові» і показати, що в неї є свій «стиль»!

Це студентка III курсу філологічного факультету Галина Дановська.

Послухаєм, що говорять про неї її товариші по університету:

— З першого курсу Галина почала брехати товаришам, пропускати лекції без поважних причин. Училась погано. Все рідне, наше їй перестало подобатися. Навіть наші народні пісні і танці.

— Не ті пісні... не ті танці...—говорить вона.— Це дурниці! Все не так, як на Заході!

І влітку ми мали нагоду перевірити, який же зміст криється під її модною шляпкою і зачіскою. Студенти університету їздили допомагати в роботі колгоспові. Вони зібрали близько півтора мільйона тонн зерна! А Дановська? О, вона також поїхала до колгоспу. Побула там кілька днів, покрутила хвостом і носом, і тільки її й бачили!

...У правилах вуличного руху є знак: кінська голова, перекреслена хрест на хрест. Це значить, що по цій вулиці проїзд кінному транспорту заборонений. Добре було б, якби на кожному вузі, клубі, театрі, Будинку культури висіли знаки, на яких були б намальовані чувак і чувиха, перекреслені жирною рискою. Щоб це означало:

«Стилягам вхід заборонено!»

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

Мал. К. ЗАРУБИ

ДОЛЕЖАВСЯ

— Тато цілу зиму прикидалися хворими, а тепер і справді захворіли — боки пролежали.

ТЕПЛА ПОРАДА

Мал. С. САМУМА.

Правління деяких колгоспів не організували доставку дітей у віддалені школи.

— Що, дітки, замерзли? А ви бігом, бігом!..

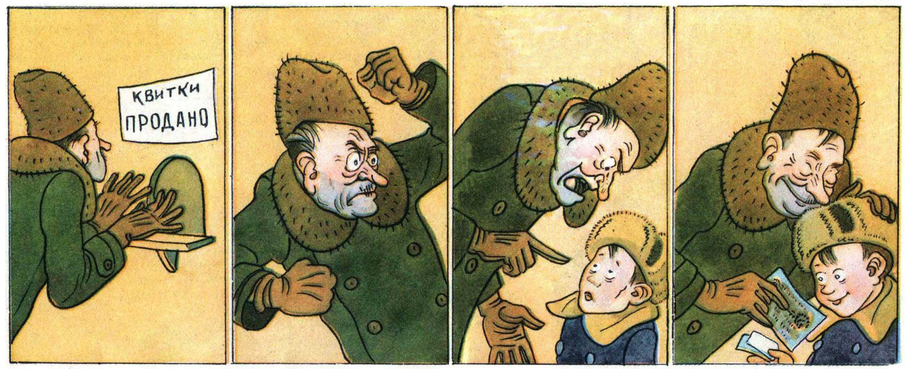

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Неподобство! Мабуть, квитки перекупники розібрали?

— Де ті мерзотники?!

— Це ти спекулюєш квитками, га?!?

— Ану, дай мені парочку...

Забув про сон, почав погано їсти,
Не день, не два долає творчу муку, —
Вже написав віршів, мабуть, із двісті,
А видавництва не беруть до друку.
Туди вторгався усіма путями...
(Дерзать, творить — і солодко, і гірко):
Редакторів доводив до нестями.
І от — ура! — маленьку видав збірку.
В буфет спішить, щоб успіх закріпити,
За чаркою сміється з друзів: «Гави!
Вам в початківцях до труни ходити,
А от мені — один стрибок до слави!..»
І по ночах, куйовдячи волосся,
У мріях мчить прямісінько в відомі...

Вже навіть і жоні його здалося,
Немовби пахне фіміамом в домі.

М. БАРАНЧЕЄВ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Глянь на фотографію. Що ти на ній бачиш?

Коли гадаєш, що фотограф зняв купу металолому, то помиляєшся. Це — силосопідіймачі і контейнери для сільського господарства, які Салківський цукрозавод виготовив за наказом Кіровоградського цукротресту рік тому. Давши замовлення, керівники цукротресту щоденно вимагали зведень про готовність. Коли ж завод виконав замовлення, зовсім забули про нього. Тепер добро, що коштує кілька десятків тисяч карбованців, лежить просто неба і псується.

Підрахуй, Перче, скільки коштує державі нерозторопність наших замовників, і спитай у них чи готові вони відшкодувати збитки з власної кишені.

Л. ГАВЛІЄВСЬКИЙ.

Гайворонський район,
Кіровоградської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

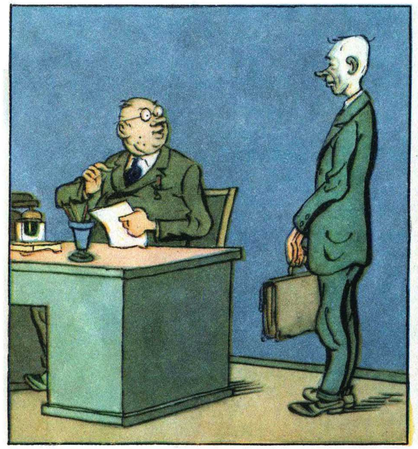

— Поїдете в райони, розслідуєте скарги на погану роботу чайних та закусочних...

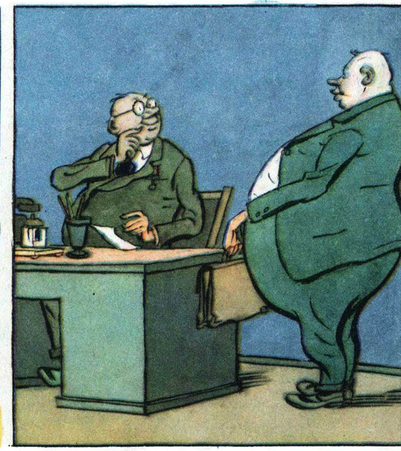

Розслідував.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

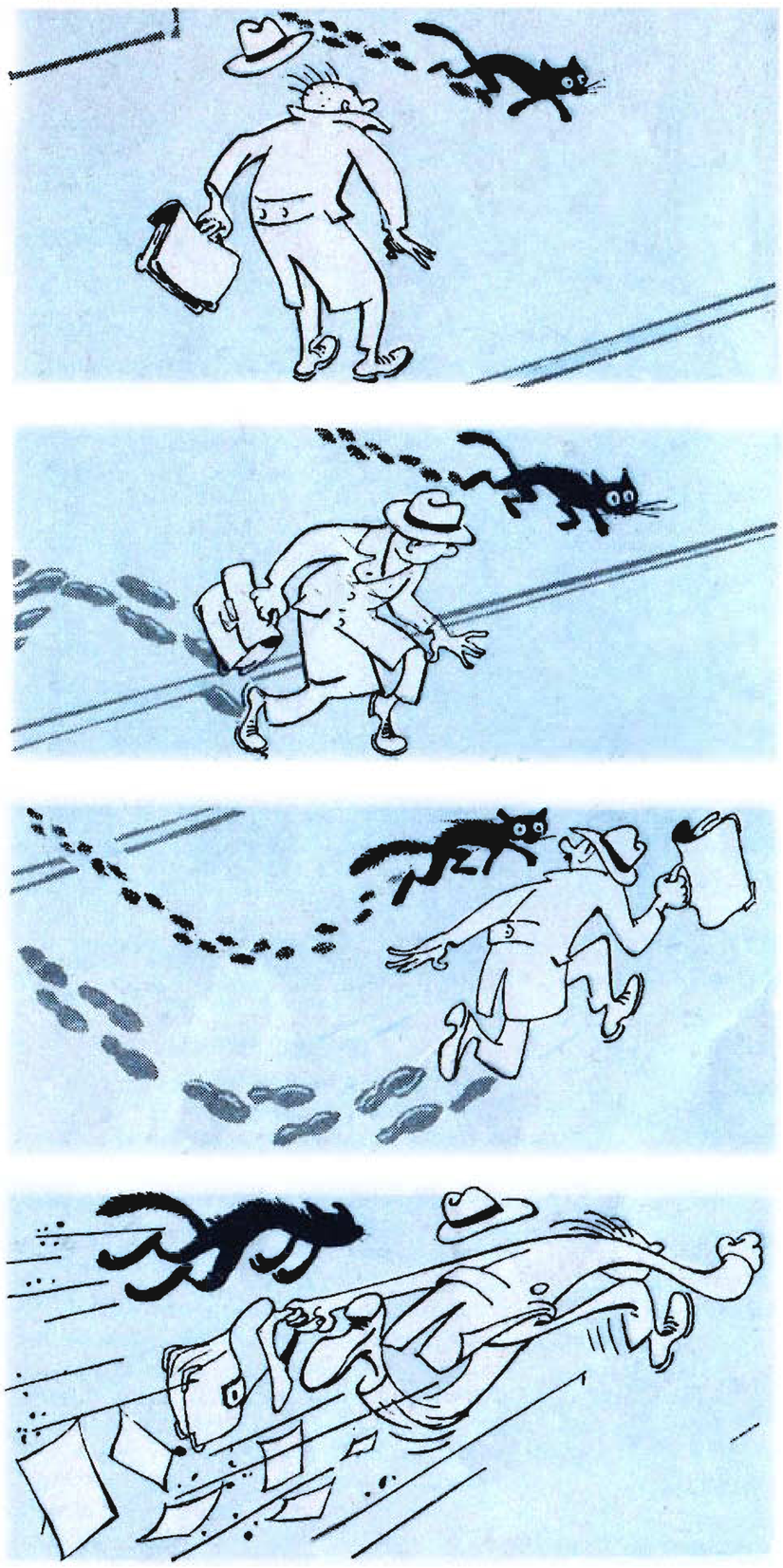

ХТО КОМУ ПЕРЕБІЖИТЬ ДОРОГУ?

ВАЖКІ РОЗДУМИ

— Ага, закляк? Уже не гурчатимеш на всю силу своїх кінських сил? — єхидно спитав осінній вітер ледве живого трактора «ЧТЗ-60», що стояв на подвір'ї Андрушівського спиртозаводу.

— Ого, ще й як гурчатиму! — бадьоро обізвалось те, що було колись трактором. — Є такий чарівник «Вторчормет», він візьме мене, відправить на завод, а там я заново народжуся.

— А чому ж він тебе не бере?

— Бо я ще не металолом, а поки що інвентар. Іще керуючий Київським спиртотрестом т. Юрченко акта на моє списання не підписав.

— На Коростишівському спиртозаводі старезний локомобіль теж удруге народжуватись збирається, — глузливо промовив вітер і помчав собі геть...

За вітром промчало майже чотири роки.

Керуючий Київським спиртотрестом Пилип Андрійович Юрченко покликав до себе заступника начальника транспортного відділу Пугачевського і сказав:

— Андрушівський спиртозавод пише, що шість разів звертався до нас з проханням списати трактор «ЧТЗ-60». Треба щось відповісти, мало не чотири роки тягнемо.

— І заодно вже,— підказав Пугачевський, — треба вирішити про той стародавній локомобіль, що на Коростишівському спиртозаводі.

— То як же андрушівцям писати? — нетерпляче запитав Юрченко. — На ваше шестиразове нагадування...

— Погано звучить... шестиразове. Треба подумати...

— Так думайте! — наказав т. Юрченко.

Задумався Пугачевський — і досі думає.

О. ПОЛІЩУК.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Серед великих портів нашої країни працівники Запорізького заводу ім. Войкова відкрили ще один — Старо-Костянтинівський. Дарма, що місто Старо-Костянтинів стоїть на скромній річці Случ, яка в цій частині ніколи судноплавною не була.

Ще 19 липня минулого року з заводу ім. Войкова відправили в Старо-Костянтинів, міжрайонній конторі «Укрголовскотсировина» мотонасос М-1200 № 14189 по накладній № 76585.

Багато води збігло за цей час у Случі, але насоса досі не одержано. На наші листи і запити з Запоріжжя відповідають: «Насос відправлено водою. Шукайте».

Мабуть, не вода, а інша рідина винна в тому, що збутівці з заводу ім. Войкова вирішили відправити свою продукцію на Хмельниччину водним шляхом.

Р. БЕНДИЧ.

м. Хмельницький.

ХТО ДУРЕНЬ?

(За мотивами індійського фольклору)

Князь купцю чужому
Дав великі гроші,
Щоб пригнав той коней
Табуни хороші.

Клявсь купець і руку
Князю цілував,
Вийшов із палацу
Й як у воду впав.

Князь не зна, чим душу
З горя відвести.
Він велить поета
Спішно привезти.

Хоче віршомаза
Він піднять на сміх:
— Сядь та список дурнів
Напиши усіх,

Всіх, кого стрічаєш,
Всіх, кого ти знаєш,
І мені той список
Потім прочитаєш.

— Ваша світлість, князю,
Дайте мовить слово.
Вже у мене список
Цей давно готовий.

Тільки чесно мушу
Вам признатись я,
Що найперше ваше
В списку цім ім'я.

— Що!? Чому я перший?—
Гнівно крикнув князь,
Аж луна в палатах
Громом пронеслась.

— А тому,— говорить
Князеві поет,—
Що ви тут по праву
Ведете перед.

Ви купцю чужому
Грошики давали?
Він пішов — і згинув:
Поминай, як звали!

Табунів до вас він
Може не пригнати.
Ви ж його не в силі
Навіть покарати.—

Князь гука сердито:
— Слухай же мене —
Ну, а що як купчик
Коней прижене?! —

А поет сміється:
— Ваша світлість, я
Тоді в списку ваше
Викреслю ім'я.

І на місці вашого
Імені ясного
Напишу імення
Купчика дурного!

П. РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Співчутливе серце

Дивні якісь люди працюють на Бердичівському рафінадному заводі: вдень трудяться, а вночі відпочивають — сплять. А що ж тоді робити Миколі Григоровичу Кравченкові, якому й серед ночі хочеться бути на людях, щоб усі його бачили, щоб усі ним милувались, щоб усі йому аплодували?

Не спиться Миколі Григоровичу... Ніч глупа, самота... Узяв він мисливську рушницю, та й перемахнув через кам'яний мур на заводський двір. Пальнув раз. Удруге пальнув. Нікого, ні душі, всі поховались. Погуляв, потішився. Нікого, правда, не встрелив, хіба що налякав, і пішов собі через прохідну додому одсипатися.

Набридає Кравченкові шастати самому по заводському подвір'ю.

Шукаючи компанію, вваліться він до гуртожитку, а там сплять...

Сплять, ніби й не до них Микола Григорович гуляти пожалував. Так він за мить усіх соньків на ноги підійма є. А ті, невдячні, гуртом виганяють гостя.

Але й Микола Григорович не дається на глум, лається, кричить, одбиває ться...

Подала дирекція заводу скаргу на Кравченка до прокуратури. Мовляв, приборкайте хулігана. Прокурор одразу ж розібрався й узяв Миколу Григоровича Кравченка під свій захист. Він очевидно розсудив так. Кравченко ніде не працює. Людина він молода — тільки за тридцять перевалило. Як же тут не повеселитись, не постріляти, в гуртожитку з сонними не пожартувати.

І написав прокурор резолюцію коротку і ясну: «В діях громадянина Кравченка Миколи Григоровича складу злочину нема». Тепер Микола Григорович не знає, як і дякувати прокуророві — розв'язав він йому руки...

Чуєте нічні постріли? А крик у гуртожитку чуєте?

То гуляє хуліган Кравченко, «в діях якого немає складу злочину».

Редколегія стінгазети «ЦУКРОВИК».

Житомирська область.

ЛЬОТЧИК МИМОВОЛІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

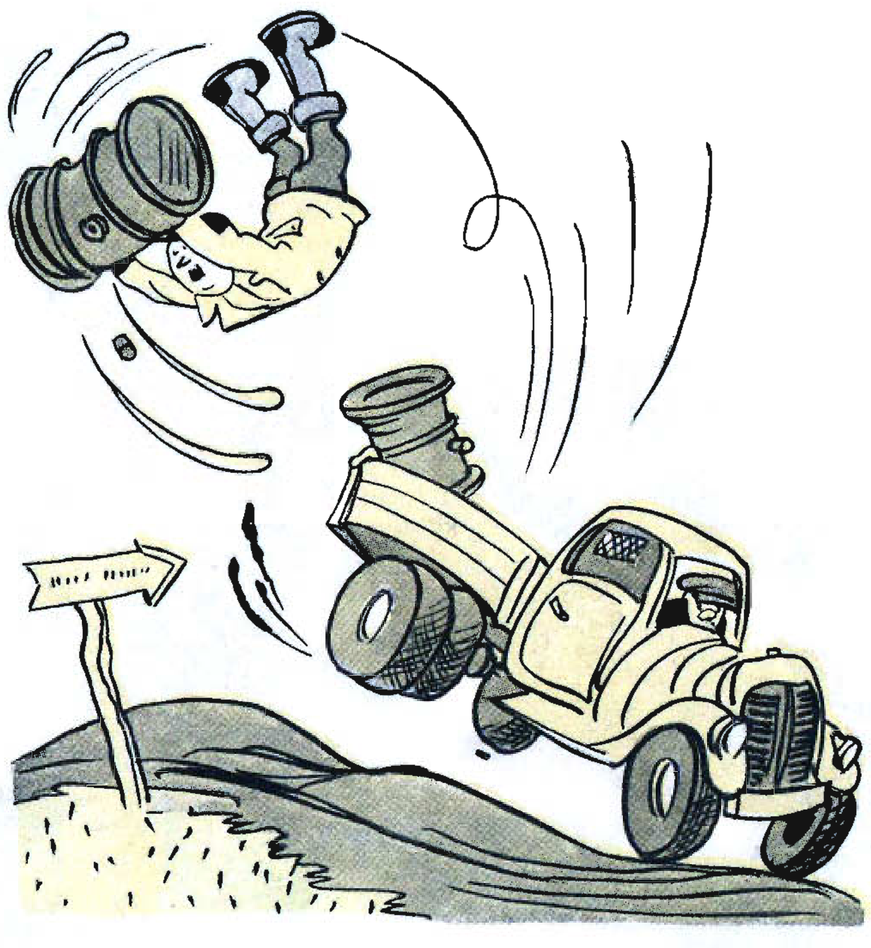

Зробив «бочку».

Петро КОЗЛАНЮК

Ілюстрації В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Веселе заняття

Веселе заняття — полювання та рибальство. Жінка у хаті ніколи не сварить тебе і не лає — на кого, скажіть же, їй сердитись, коли вас удома немає? Весь вільний час ви мрієте над водою про такенну-о! щуку, або сиплете зайцям солі на хвіст. Ну, і дітям вільніше, коли батько весь рік з вудкою та рушницею. Не будь цієї хвороби, він міг би спитати своїх пустих шибеників у неділю, де вони штани рвуть і носи розбивають, а то й піти з ними в кіно, музей, цирк або гуляти у парку. Ну, а коли ж їм тоді покурити свобідно?.. Коли побитися з хлопчаками на вулиці? Коли шкільні трійки та двійки придбати мамі на сльози?..

Що не кажіть, а життя мисливця та рибалки на Україні — вільне й веселе. Такий кожної суботи вудку чи то рушницю на плечі й — бувайте здорові до понеділка! А якщо рідна жінка заїкнеться: «стривай же, мовляв, може б ми пішли хоч раз на рік у театр» — то він їй на те:

— Театр! Мені он чудесна двостволка трапляється, а тобі театр у голові! Бачила, який англійський спінінг купив у Москві наш сусід?.. Театр!

Особливо приваблива штука — полювання. І не тільки приваблива, але й цілком безпечна уже в нашому краї. Передусім тому, що мисливців на Україні вже, мабуть, значно більше, ніж зайців. Батечки,— скажіть,— з отакою армією мисливців та не розгромити решти зайців?! Ура, бий же в пух і прах куцохвостого! Наслідком такої систематичної баталії, нашого довгоногого русака ми незабаром побачимо лише в заповідниках. Або в зоопарку.

— Бачиш, синку, це заєць,— показуватиме батько-мисливець синові куцохвостого.— Ти знаєш, недавно ще пропасть отаких бігало скрізь на полях та в лісочках. Ну, бігали, мов оті куропатки в траві...

— Ге! — здивується синок.— І куропатки були в нас?

— Бу-ули, аякже, чого в нас ото, синку, не було на воді, та в траві, та у лісі! І куропатки, і рябчики, і глухарі; і бобри та білки; і лисиці та дрофи; і дикі кози та сарни; і...

— Де ж вони ділися? — засумує малий.

— Усяка дичина?.. Не-ема! — відповість батько.— Ото їдеш кожний раз на полювання і певно знаєш одне: що уб'єш півлітрівку московської. А зайця вже і в приміській забороненій зоні не вгледиш.

— Чого ж так? — спитає синок.

— Клімат перемінився. Мисливці, бачиш, розплоджуються, а звірина та дичина — ні: Та ще в нас пропасть браконьєрів з рушницями, ей, га, га-а! Для справжніх, синку, мисливців доведеться вже, мабуть, кролів пускати на поле. Або стріляти по галках...

Щоправда, крім півлітрівок у чайних, є ще в нас тут і там дикі кабани та вовки у лісах. Можна їх бити з рушниці, але тут уже справа не з зайцем. Зайця ви можете вгледіти чи й не вгледіти, підстрелити його чи й не підстрелити — куцохвостий на мисливця не кинеться і ви впевнені, що повернетесь голіруч додому. Ну, а зачепіть-но ви вовка на свою голову! А пораньте ви дикого кабана, та й нема близько «Побєди»...

Тю, не під лісом згадувати! У мене десятки знайомих мисливців, проте ні один з них не приніс іще вовчої шкури.

— У вовка,— скаржаться вони,— нюх дуже гострий, і він за п'ять кілометрів чує рушницю. Ну, а кабанця ми раз підбили машиною, чи не так, хлопці? Колгоспного, будь він неладний.

І ведмедів нема в нас. Зате їздили мої друзі-мисливці на зайців аж за сімдесят кілометрів од міста. До знайомого директора рибгоспу — великого майстра смажених линів та японських карасів у сметані. Їздив з ними і я навчатись мисливської справи. Поїхали ми туди звечора, щоб піднятися, мовляв, на зайців ледь засвітає. Ну, привіталися з директором у рибгоспі, погостювали та випили за кумпанію — і як «прикурнули» отак за годиночку, то прокинулися аж опівдні. А на столі вже смажені карасі у сметані.

— Похмелимося, чи що,— сказав гостинний директор.— А то з ночі мухи в голові лазять.

— Під карасики! — чокнулись ми дружно й любенько.— А скажіть, де тут зайці у вас?

— У мене,— відповів він,— карасі й коропи, не зайці. А зайці у балках під лісом. І зайці там, і лисиці, і навіть — розповідали — дві дикі кізочки позавчора вбили браконьєри під лісом.

— Далеко цей ліс?

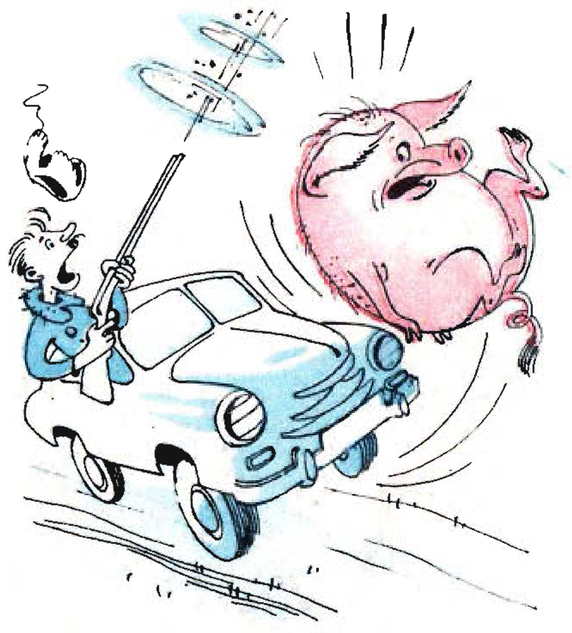

— Ще встигнете,— налив господар по третій.— За якихось три з гаком. Зайці не втечуть, коли є там.

Нарешті ми вирвались на поля з рушницями. Бродили снігами до вечора і не те, що лисиці — заячого сліду не бачили. Тільки галки насміхалися з нас кряканням.

Надвечір'ям поверталися ми з полювання в рибгосп. Ішли узліссям, аж назустріч нам дідусь з оберемком хмизу на плечах.

— Убили щось, хлопці? — спитав він.

— Убили...

— А он браконьєри, мабуть, убили козу.

— Де?

— Бачите он той дуб? — показав дід рукою.— Там вони й білували її, щоб не нести отак. Потім, видно, угледіти вас і втекли лище з шкурою. Підіть і побачите, шкода ж м'яса.

Дійсно, на дубовій гілляці так і висіла обілована туша тварини. Всім було видно, що м'ясо не встигло ще й замерзнути на морозі. «Ну, ясно, коза!» — зраділи ми поспіль.

— Ото дурень злякався і залишив таке м'ясо! — зрадів наш Микола Макарович.— Ви лише гляньте, які в неї пишні стегонця, в кози! Зробимо такий шашличок у рибгоспі, що й сам директор оближе пальчики.

Коза так коза. Несли ми цю тушу на спинах аж до рибгоспу і вимазалися нею, мов різники. Врешті гепнули трофей на підлогу в кухні, а директорова жінка сказала:

— Та хіба ж це коза?

— А що ж по-вашому. Сарна?

— Собака! — зареготалась вона на всю губу.

— Яка у біса собака?!

— Ото мисливці! — сміялася жінка.— Та ж придивіться, що ви принесли. Хіба ж то в кози лапи з кігтями? Облупленого собаку ви несли з лісу. У кози на ногах ратички, не отакі кігті собачі!

Ось як обдурив нас клятий дідуган з оберемком. Одне слово — не радість, лише «тю» з нинішнім полюванням.

Отож для добра мисливської справи на Україні я пропоную записати на якийсь час першим пунктом обов'язків членів товариства мисливців та рибалок:

— Не убий!

Вовків, будь ласка, бийте. І диких кабанів, хто відважний.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Радіо, якщо ми правильно розуміємо, це електромагнітні хвилі, спрямовані волею людини з апарата передавального в апарат приймальний. Коротше кажучи, це — щось неземне, безплотне, ефірне. Однак начальник Ворошиловградського будівельно-монтажного управління радіофікації Володимир Захарович Сарбей не вважає себе сином ефіру. Як людина практична, він на перший план висуває матеріальний бік справи. Ще весною кілька колгоспів Станично-Луганського району уклали з управлінням договір. Тоді це управління діяло як апарат приймальний. Воно охоче прийняло від колгоспів ім. Леніна, ім. Кірова і ім. Кагановича на свій рахунок 60 тис. карбованців. Відтоді (ось уже сім місяців) управління діє тільки як апарат передавальний. Володимир Захарович передає колгоспникам привіти і обіцянки незабаром розпочати роботи по радіофікації колгоспів.

Так чи інакше, установу, очолювану В. З. Сарбеєм, можна сміливо назвати апаратом радіо-бюрократичним.

П. ГНІЗДИЛО,
інструктор Станично-Луганського райкому партії по зоні МТС.
Ворошиловградська область.

Мал. Л. КАПЛАНА

«БожеВІЛЬНА ЄВРОПА».

СЕУЛЬСЬКИЙ ПАПУГА

Мал. Л. БОЙКА

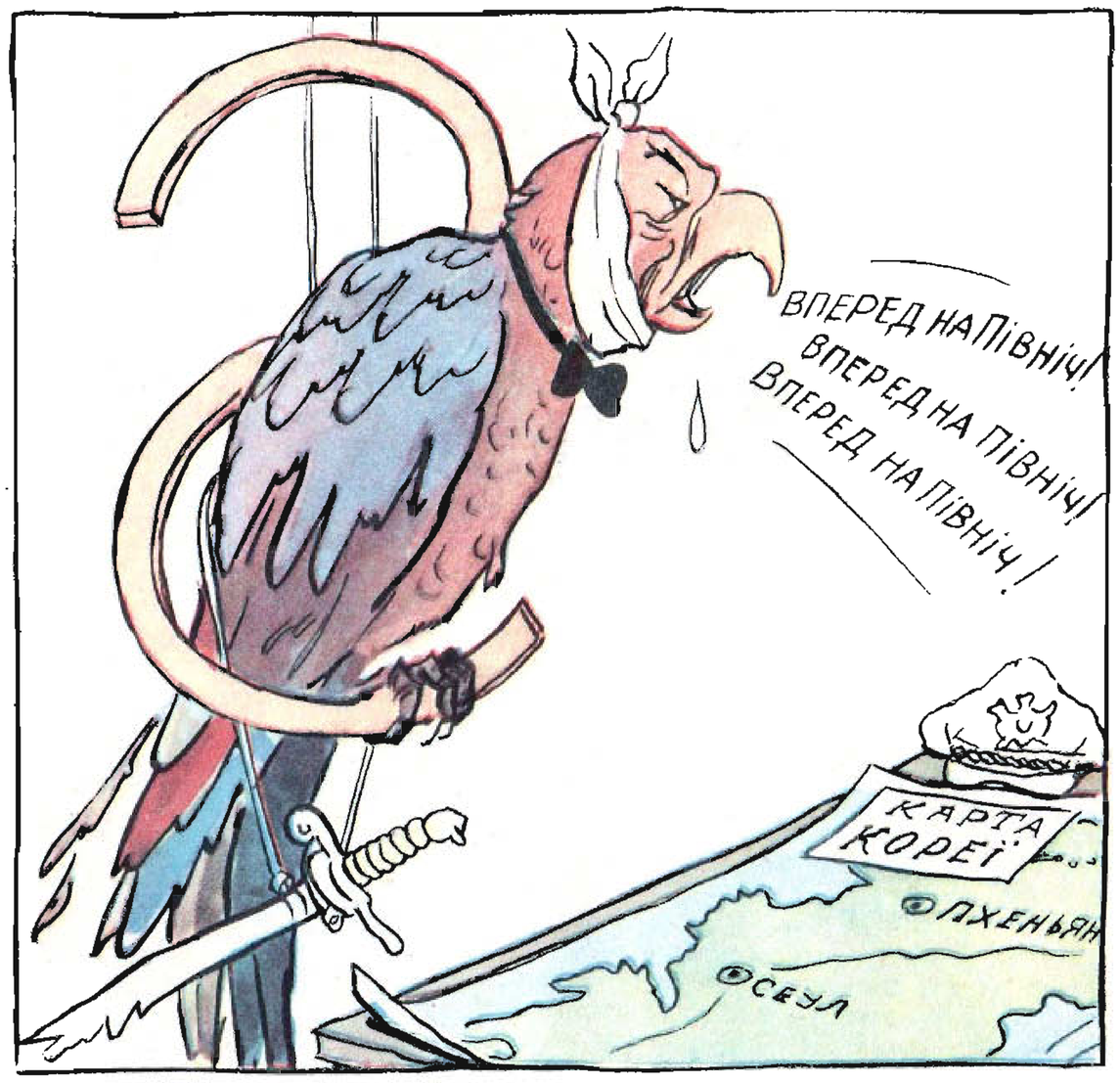

Постарів, але нічому не навчився.

СЕРЕД АМЕРИКАНСЬКИХ САТЕЛІТІВ

Мал. К. АГНІТА

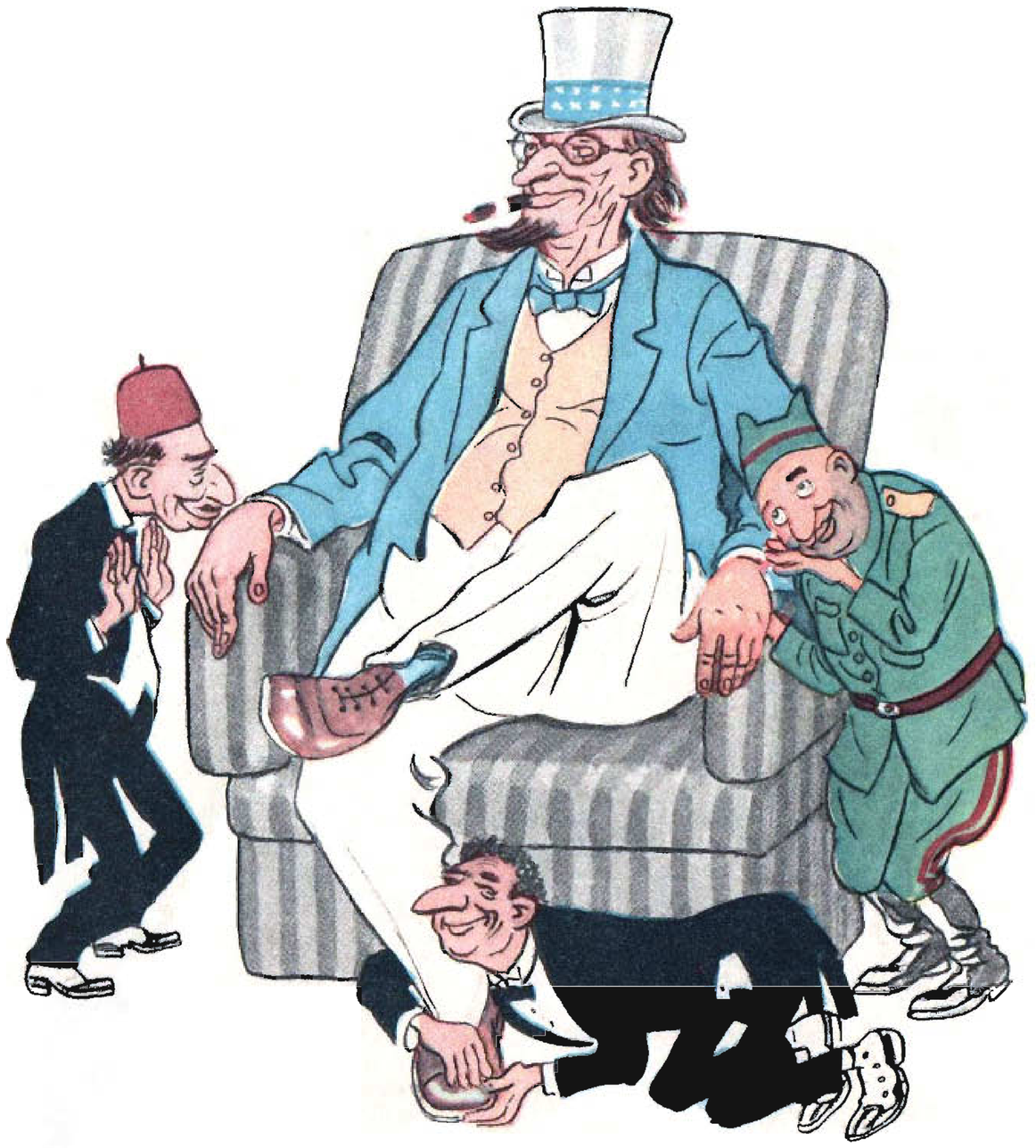

САМолюбство.

ЗАГАДКОВІ СЛІДИ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Трактор пройшов?

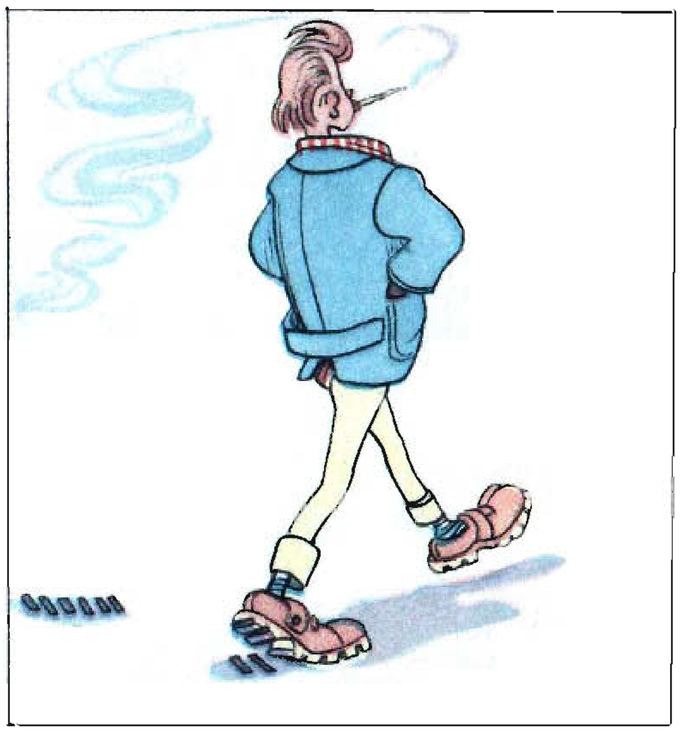

. . . . . .

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У Великих Кринках, Полтавської області, книжкова крамниця містилася у непридатному приміщенні. Про це писалося у № 17 журналу за 1956 рік (Замітка «Аж іскри летять»).

Після виступу Перця книжковий магазин переведено в добре обладнане приміщення.

★ Про те, що приміщення Розсоховатського сільського клубу (на Сумщині) потребує ремонту, писалося в об'яві «Новий планетарій» («Перець» № 21).

Голова Охтирського райвиконкому т. Сюзюмов повідомив, що у клубі проведено поточний ремонт. Весною цього року клуб буде капітально відремонтовано.

★ «Штиль у Лубнах» — під такою назвою в № 22 журналу було надруковано замітку про те, що вулиця Слинька у м. Лубнах не впорядкована.

Як повідомив виконком Лубенської райради, Полтавським облкомунгоспом заплановано на 1957 рік кошти для замощення вулиць у Лубнах, у тому числі і вулиці Слинька.

★ У тому ж номері журналу, у листі, розповідалось про недбале ставлення керівництва Вінницького облбудтресту та Могилів-Подільського БМУ-2 до будівництва Великокосницької лікарні.

Міністерство міського і сільського будівництва УРСР вжило заходів, спрямованих на ліквідацію недоробок і дефектів на згаданому будівництві.

Керуючого Вінницьким облбудтрестом Челпакова з роботи знято.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Одержали ми листа із Сімферополя.

Недавно, — пише нам читач,— ти, Перче, пройшовся з фотоапаратом по Криму і висміяв наші неписьменні вивіски. Спасибі тобі за науку, критика піде нам на користь. Але пройшовся і я недавно з фотоапаратом по Києву. Надсилаю тобі мої знімки. Подивись на них, Перче, і скажи: хто і якою мовою їх пише? Хто стежить за тим, щоб, приміром, неонова реклама маргарину не кричала киянам мовою первісних дикунів: «Ма ари ара»? І хто стежить за тим, щоб стіни будинків столиці зрозуміліше рекламували «гофре-плиссе»? Які грамотії позаводили в столиці оті «буль. Шевченко» і «вул. Франко»? Який гуморист-комунальник прикрасив парикмахерську на Старовокзальній вулиці рекламою «выполняет все виды мужских работ», а комунальну баню № 4 безграмотним переліком того, що в бані «имеется»... «Имеется» ж там і «маникюр», і «прокат простыней», і «продажа веников».

А чи «имеется», Перче, у Київській міськраді грамотні люди? Коли «имеется», то чому вони дозволяють рекламувати малописьменність і просто неписьменність?

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (352) (на украинском языке). Підписано до друку 28.II. 1957 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 02169. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 917. Тираж 175 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

http://perec-ua.livejournal.com/

— Добро пожалувати!

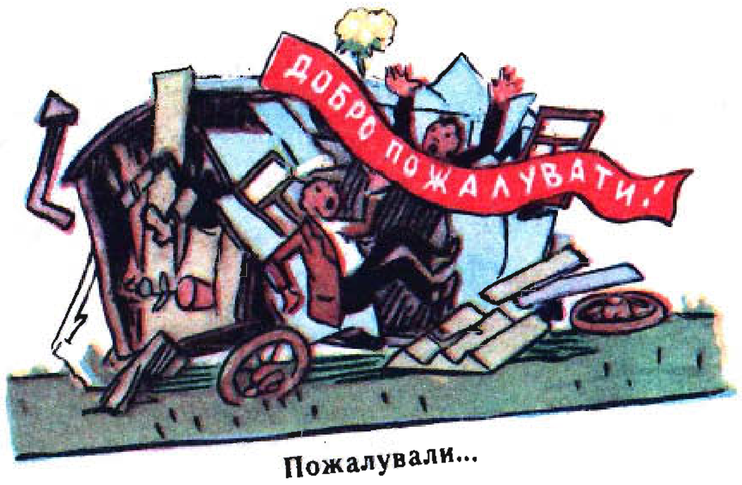

Пожалували...

Редакція видала 24-у серію карикатур «На допомогу стінгазетам».

Нижче друкуємо малюнки з цієї серії.

Наш завсвинофермою зібрався на полювання...

«РОБОТЯГА»

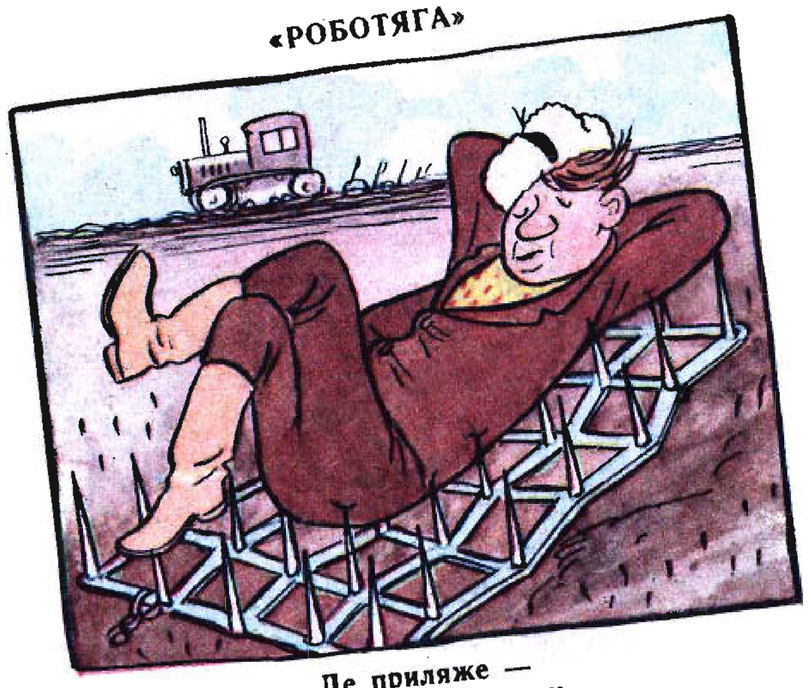

Де приляже —
там і спить...

Найглухіше місце.

НЕ ВІР ОЧАМ...

— Для чого ви чорну корову так назвали?
— Нічого подібного, вона біла!

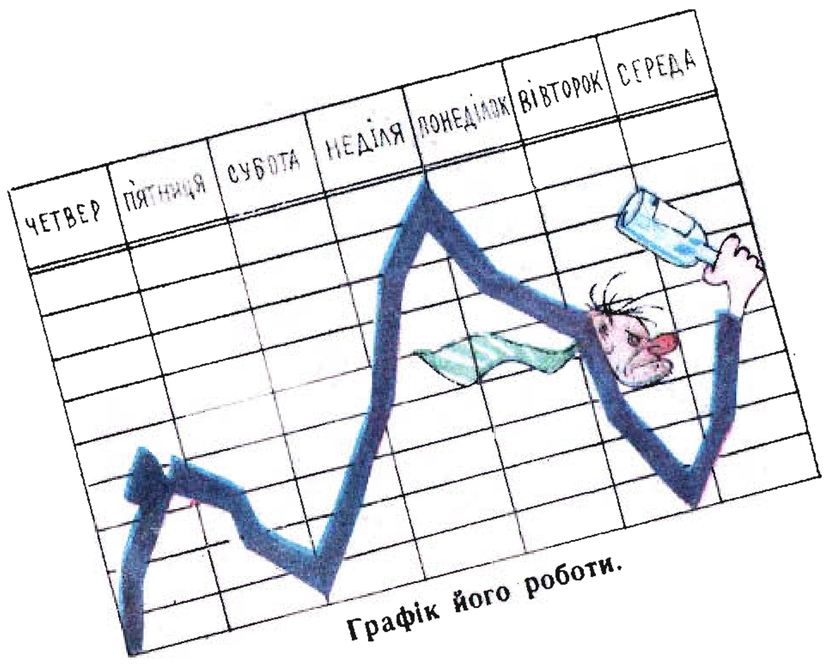

Графік його роботи.